

[Else-Merete Ross.]

tilskuddene først og fremmest skal komme dem til gode, som har behov for det. Det tror jeg ikke man behøver at være socialdemokrat for at finde ud af, men spørgsmålet er jo, på hvilken måde det skal gøres, og det mener jeg første gang virkelig blev klarlagt i den familiepolitiske betænkning, og det er det, jeg har villet sige. Det gør mig meget ondt, at jeg ikke husker, at den socialdemokratiske ordfører ved debatten i foråret just nævnedes den konkrete løsning, som er nævnt i den familiepolitiske betænkning. Det gjorde det ærede medlem hr. Thestrup, og den blev taget op af mig og vistnok først senere også af venstres ordfører; men det glæder mig kun, at der er tilslutning til det. Jeg synes dog ikke, man kan sige, at det ærede medlem den 20. november 1963 kom med den løsning, som vi nu alle tager til vore hjerter; den kan det ærede medlem ikke have prioritet på.

(Kort bemærkning).

Axel Ivan Pedersen: For en ordens skyld må jeg gøre det ærede medlem opmærksom på, at den kommission, som står bag ved den boligpolitiske betænkning, har fået det materiale, der vedrører afsnittet om boligtilskud, fra boligministeriet.

Kai Moltke: Ja, jeg forstår, at den højtærede boligminister er betænkelig ved at gennemføre en tilskudsordning, fordi den eventuelt kunne betyde et brud, og fordi systemet i øvrigt var stift. Nu befinder vi os jo på mange måder i en overgangsperiode; der kommer jo et følgende forslag om ejerlejligheder, og her har vi allerede genlyden fra ejerlejlighedsprincippet. Jeg ser f. eks. i de praktiserende arkitekters blad for september måned, „dpa“, at det siges, at nu er vi allerede kommet ind i en teknisk periode, hvor man kan lave en lejlighed på 120 m² med et indskud på 10.000 kr. og så hænge på en boligudgift på 500-550 kr. Det hører nu til i fantasiens verden; men man bringer

dog et andet problem frem, som jeg tror vi skal se på her, både før vi snakker mere om ejerlejligheder, og før vi snakker om, at det absolut skal være lån og ikke tilskud. Må jeg bede om den højtærede formands tilladelse til et kort citat; i bladets oversigt over disse nye fagre verdener skriver man nemlig:

„Da den enkelte beboer er ejer, vil hans husleje ikke blive betragtet som leje, men hovedsagelig som renteudgift, der kan fradrages den skattepligtige indtægt. — En månedlig husleje på 500 kr. vil, varierende efter skattepligtig indkomst, give en årligskattebesparelse på 2.000-3.000 kroner. Dette bevirker et reelt fradrag i den månedlige husleje på mellem 150 og 250 kroner.“

Se, her er vi fra fantasien rykket ind i virkelighedens verden. Spørgsmålet er nemlig, om man kan gennemføre midlertidige ordninger med fradrag af renter, fradrag af reparationsomkostninger o. s. v. for den ene kategori af landets borgere — d. v. s. give statstilskud via skattebilletten — og samtidig sige til de dårligst stillede: I kan få lov til at låne via statskassen. Det er jo de principper, den højtærede boligminister og mit parti ikke er så særlig enige om, og det er derfor, vort primære standpunkt må være at ændre byggestøttelovens § 62, så der i stedet for med 1 kr. pr. m² i regulering fra 1962 og opad reguleres med en sum på 2 kr. og 50 øre. Derved giver man dækning for de omkostningsstigninger, som skulle have været dækket for længe siden, og så sidestiller man, men måske endda kun i ringe udstrækning, lejerne med parcelhusejerne, der jo i øjeblikket via skattebilletten får statstilskud. Og huslejeudligningen — nå ja, den kunne vi jo tale om i tilfælde af, at udligningsgrundlaget skal være en husleje på 500 kr. minus 250 kr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.